

31. Habor och Signe.

MELODI.

HI, S.L.S. 82, 407 (mel.); 276 (text).

Ab. Hitis, Böle.
Sj. Lisa Rosenlund.

Uppt. Karl Flodin? 1880-talet.

Det rann en ro - - sa up - på min arm, och al - - la fåg - lar som i
sko - gen satt, de yn - ka - de sig ö - ver mig. Fast hell - re ha - ver
Ha - bor ak - tat kvin - na sig den ald - ra skö - na.

TEXT.

Hitis, Böle by. Sj. och uppt., se mel.

1. Det rann en rosa uppå min arm,
och alla fåglar som i skogen satt,
de ynkade sig över mig.

— fast heldre haver Habor aktat kvin-
na (vinna) sig den aldra
sköna —

2. Det var ingen i konungens gård,
som den drömmen gissa kunde.

3. »Är det dig till glädje lagt,
att du skull vinna din mö,
så är det mig till sorgen lagt,
för hennes skull skall jag dö.

4. Är det dig till glädje lagt,
att du skull vinna ditt gelik,
så är det mig till sorgen lagt,
för hennes skull låter du ditt liv.»

5. Habor låter sig växa långt hår
och sig jungfrukläder skära,
som han skulle sig till rosengål
och sig sluger lära.

6. När som de kommo till rosengål,
så stiger ingen först i land
förutom Habor konungsson,
han stiger först i land.

7. »Min fader haver mig skickat
att jag skull sluger lära.»

8. »Har er fader skickat er hit,
att eder sluger lära,
så skall ni äta ur fatet med mig
och sova var natt vid min sida.

9. Har er fader skickat er hit,
att eder sluger lära,

så skall ni äta ur fatet med mig
och sova var natt vid min tärna.»

10. »Och jag är ett konungabarn så
rikt,
jag är van att vila på dun och svan.»

11. »Är ni en konungadotter så rik,
så skall ni äta ur fatet med mig
och sova var natt vid min sida.»

12. Där såto de den långa natt
och hade söm på knä,
förutom Habor, konungsson,
han skar ut rosor på trä.

13. Aldrig har jag sett någon stols
jungfru,
som så dåligt kunde sy med nål.
Och aldrig haver jag sett någon stols
jungfru,
som så nätt kunde dricka med skål.

14. Habor sätt sig uppå en stol,
och tärnan klädd av honom strumpor
och skor.

15. »Och hören I min stols Singeliten,
vad jag er säga må.
Är någon i världen till,
som er håga leker uppå?»

16. »Det är ingen annan i världen till,
som min håga leker uppå,
än Habor, konungsson,
den kan jag aldrig få.»

17. »Och är det ingen annan i värld-
den till,
som er håga leker uppå,
så kan jag i sanning säga,
Habor är er ganska när.»

18. »Och kära ni min Habor,
I snacken ej för hårt.

Här är vid våra fötter
de falska tärnor två.»

19. »Och är nu vid våra fötter
de falska tärnor två,
så har jag i vår huvudgård
den skarpa brynjan blå.»

20. »Och kära ni, min ung konung,
I soven ej så länge.
Här är Habor, konungsson,
och haver er dotter i sängen.»

21. »Och hören I mina ungarlar,
I rusten er ej så falskt.
Det kan jag er i sanning säga,
Habor är en våghals.»

22. De slogo på dörren med spårar
och spjut.
Är Habor, konungsson inne,
så skall han visserlig ut.

23. »Och hissen upp min kappa,
hon är av scharlakan röd.
Om fruar och fröknar detta si,
så ynka de sig över min död.

24. Och hissen ner min kappa,
hon är av scharlakan röd.
Han skall på jorden ligga,
fast I skullen ge mig femton liv.»

25. När som konungen kom till ro-
sendelund,
så var Singeliten bränd.
När han kom till grönan lund,
så var Habor hängd.

26. »Tagen nu den falska tärnon
och sätten henne i jorden med liv,
ty hon haver skilt mig från en dotter
och en måg så god.»
— fast heldre haver Habor aktat kvinna
sig den aldra sköna —